

Morotsätaren

Det var en gång en man som råkade ut för en otäck olycka. Han körde rakt in i ett träd med sin cykel, vilket resulterade i en oerhörd smärta i båda knäna. Det fanns bara två botemedel för att få smärtan att försvinna: antingen djup meditationsyoga eller att äta morötter. Han arbetade som lärare i staden. Före olyckan kunde han sköta sitt arbete utan några som helst problem; eleverna och kollegorna tyckte om honom, och jobbet gav honom stort självförtroende och utgjorde en betydande del av hans liv. Men ibland blev arbetet också stressigt – särskilt sent på hösten, strax före jul, när mörkret föll och han hade arbetat oavbrutet sedan sommarlovet.

Mannen utövade yoga med hjälp av en vägledare. Vägledaren menade att detta var rätt väg att gå för att hantera smärtan, och att den med tiden skulle lindras. Men så fanns det ju morötterna också – en sorts snabb lösning. Problemet var att konsumtionen av dem fick mannens ansikte att ändra färg, något som märktes tydligt när han befann sig bland andra människor. Han mådde ständigt dåligt över sin ansiktsfärg. Dessutom började han känna sig som en dålig människa; i sina egna ögon var han inte värd någonting alls. Men morötterna var söta och goda, och han hade ett stort lager av dem i sitt kylskåp.

Förra sommaren hade han varit ensam hemma under en lång tid, och då åt han mängder av morötter – många kilo varje dag. Han kände att han kunde unna sig detta som belöning för allt det hårda arbete han lagt ner under året. Ansiktet lyste helt orange, och smärtan i knäna var borta. Men inombords kändes det inte bra. Han läste på nätet att ett stort intag av morötter även kan utvecklas till en dålig vana. Han insåg att han var tvungen att sluta äta dem, långt innan det var dags att återgå till arbetet. Därför tog han kontakt med en terapeut för att prata om sitt morotsätande – för första gången i sitt liv. Det kändes som ett stort steg. Han började också räkna sina morotsfria dagar med hjälp av en särskild klocka. Han höll en strikt diet och utförde sina yogaövningar varje dag. Ansiktsfärgen återgick till det normala, och han kände sig mycket stolt över sig själv. Smärtan var borta, och han fick den respekt från omgivningen som han ansåg sig förtjäna.

Men i slutet av oktober föll han tillbaka igen; han gick ner till köket och stoppade en stor, läcker morot i munnen. Det hade varit en del strul på jobbet, och han kände sig utmattad och överarbetad. Han hade inte utövat sin yoga, och knäsmärtan gjorde sig påmind. Smaken var så underbar att han undrade vad livet egentligen var värt utan morötter. Han tänkte också att han kanske hade varit för hård mot sig själv. Han visste att de flesta åt en morot då och då – problemet uppstod först om det blev ett beroende. Men å andra sidan, tänkte han, var det ju inte alla som hade kört rakt in i ett träd, så som han hade gjort. "Kanske är jag känsligare än andra?" undrade han. Det kändes som en evighet sedan han senast pratade med sin terapeut. Klockan som räknade dagarna hade hunnit snurra många varv. Samtidigt var han djupt besviken på sig själv. De mörka tankarna malde i en evig cirkel: "Efter all tid och all möda jag lagt ner på att arbeta med mig själv – och så händer det här. Kanske är jag en hopplös morotsätare, trots allt." Det bästa livet han kunde tänka sig vore att gå i pension, flytta till en öde ö med ett ton morötter och låta ansiktet lysa orange precis så länge han ville – helt utan minsta smärta i knäna.

Han var så trött, och vägen tillbaka till yogameditationen kändes så lång. Det var dagen före första november – då han äntligen bestämde sig för att ställa undan morötterna i potatiskällaren, återvända till den smala stigen med yogameditation och onlineterapi, och nollställa klockan på nytt. Den svaga orangea tonen i ansiktet skulle vara borta till måndagen, då han återigen skulle möta sin

klass. Han kände att detta var rätt beslut. Han kände sig trygg igen. Han hade egentligen inget annat val.